

Michal Čech

MÉ JMÉNO JE VODA

Po mém hřbetě plují lodě.
Lodní doprava je pořád v módě.

Plácají se ve mně kapři u Třeboně,
u břehu výletníky koupu líně.

Bílou tmou obalují lidi,
auta ve mně mlhovkami slídí.

Naparuji se v papiňáku,
mračím se na svět z černých mraků.

Mé vlasy horských pramínků
zaoblují kameny.
Lyžaři do mě píchají v zimě holemi.

Skáču do hloubky na Niagaře,
od slunce chladím černočům tváře.

Do mého ledového kabátu
buší horolezci v Himalájích cepíny.
Cítím se důležitá,
když poháním elektráren turbíny.

Jedni mě pořád zkoumají,
jestli jsem dostatečně čistá,
druzí mě špiní,
že na mně není suchého místa.

Umím bouřit, valit se
a odnášet domy jako krabičky,
společně s Calgonem
mě strkají do myčky.

Zavírají mě do lahví
s nálepkou pitná voda.
Předhánějí se, kdo mě víc prodá.

Už mě to nebaví - kapat rosou k ránu.
Postupně roztají a zmizím v oceánu.

Jednou vám vyschnu,
když se nechcete líp starat.
Pak lidi poznáte, co je to žízň strádat!

